

“Ik leef niet in armoede, alleen een beetje moeilijker dan comfortabel” | Sien (21)

Door StampMedia | 11-24 jaar

Ik ben Sien Kerckenaere, 21 jaar. In november 2023 ben ik op 19-jarige leeftijd [alleen gaan wonen](#). Niet omdat ik het wilde, maar omdat ik moest.

Thuis voelde ik mij nooit veilig. Ik liep constant op de tippen van mijn tenen, bang voor iedere reactie, bang voor wat de avond zou brengen. Maar bang zijn in je eigen huis is niet normaal. Het was ook niet mijn thuis. Mijn thuis vond ik eerder bij vrienden, bij de mensen die wél naar mij luisterden.

Alleen
van vo

Ik stuc
[OCMV](#)
admin
maats
missch

Luist

Met w
Verhu
hebt,
dat ier

WAT WAT gebruikt cookies

Cookies toestaan

WAT WAT gebruikt cookies om je surfervaring te verbeteren. Door verder te surfen, ga je akkoord met ons cookiebeleid. Klik op "sta toe" om de cookies te accepteren of klik op 'Cookievoorkeuren' om je cookievoorkeuren te wijzigen.

Cookievoorkeuren

Sta toe

Totdat ik een verhuurder vond die mij wél een kans gaf. Eerst was ik net te laat voor een appartement, maar even later mailde ze mij dat er in hetzelfde gebouw een andere woonst vrijkwam. **Zij luisterde naar mijn verhaal, stelde mij vragen in plaats van te oordelen,** en gaf mij een kans. Zo kon ik een nieuw leven opstarten.

“Alleen wonen betekent veel meer dan alleen een dak boven je hoofd hebben. Alles moest ik regelen: huur, elektriciteit, water, internet, eten, ...”

Maar alleen wonen betekent veel meer dan alleen een dak boven je hoofd hebben. Alles moest ik regelen: [huur, elektriciteit, water, internet, eten, ...](#) en dat terwijl ik voltijds studeerde.

Studeren en zelfstandig wonen is financieel zwaar. Je moet inschrijvingsgeld en schoolboeken betalen. Een subsidie aanvragen om goedkoper te kunnen studeren, is opnieuw een hele administratieve rompslomp die je elk jaar opnieuw moet doorlopen. Gelukkig kon ik bij STUVO, de dienst studentenvoorzieningen, terecht voor ondersteuning. Zij hielpen mij door samen te zoeken naar de juiste documenten en procedures.

Praat erover

Chat met JAC

Maandag-vrijdag: 13:00-19:00 uur.

Schuld

De psychologische ondersteuning daarentegen viel zwaar tegen. Toen ik mijn verhaal deed, kreeg ik het antwoord dat ik maar eens naar mezelf moest kijken, in plaats van de oorzaak bij anderen te zoeken.

Het voelde alsof ik de schuld kreeg voor alles wat mij overkomen was. In plaats van steun kreeg ik het deksel op mijn neus.

Daarnaast botste ik op heel wat [vooroordelen](#). Zodra mensen horen dat je een leefloon hebt, denken ze dat je lui bent, dat je gewoon niet wilt werken, dat je profiteert.

Maar wat ze niet zien, is de dagelijkse strijd. Het constant rekenen of je deze maand wel genoeg geld hebt voor drie maaltijden per dag. Het moeten afzeggen van sociale activiteiten omdat je een rekening moet betalen. Het gevoel dat je steeds moet bewijzen dat je wél verantwoordelijk en zelfstandig bent.

 “Als de overheid echt wil dat jongeren hun weg vinden, moeten ze ons een stem geven. Laat ons meedenken over hoe het beter kan”

Ik loop er niet mee te koop dat ik leef van een leefloon. Er zijn veel vooroordelen over. En eerlijk? **Ik voel er ook een beetje schaamte bij. Niet omdat ik iets fout heb gedaan, maar omdat de samenleving mij dat gevoel geeft.**

Ik wil gewoon een jongere zijn. Ik wil plezier maken met vrienden zonder mij schuldig te voelen. Ik wil niet constant moeten uitleggen waarom ik geen job kán nemen naast mijn studies.

Ik ben niet de enige in deze situatie. Ik heb iemand ontmoet die hetzelfde doormaakt. Wij helpen elkaar met papierwerk en administratie, maar dat zou niet onze taak moeten zijn. De overheid zou ons moeten helpen, niet het leven nog moeilijker maken.

“Stop met vooroordelen”

Als de overheid echt wil dat jongeren hun weg vinden, moeten ze ons een stem geven. **Laat ons meedenken over hoe het beter kan, want wij weten als geen ander hoe het is om in deze situatie te zitten.** Stop met vooroordelen. Stop met te verwachten dat we alles zelf wel uitzoeken.

Ik leef niet in armoede of misschien toch wel. Maar de zin: “Je leeft in armoede” doet soms pijn. Ik loop er niet mee te koop, dus verberg ik het liever. Dus ik ga sneller zeggen: ik leef gewoon een beetje moeilijker dan comfortabel. Maar bovenal: ik leef. En ik wil gewoon jong kunnen zijn, ondanks alles.